

SKATTEKART ER SØPPEL -

Kvamstykket barnehage, på avdeling "Varden"

- **Skattekart er søppel**, gliser David Pedersen (6 år), når æ har brukt det og funnet skatten!

Den aller yngste garden er ikke helt enig om hva som er søppel. – Æ sparer på skattekartet, i tilfelle jeg får lyst til å leke skattejakt en gang til, sier Ingrid Andrea Gabrielsen (5 år), og Lina Jun Bøyum (5 år) og Sofie Småbakk Arnesen (6 år) er enige; skattekart vil de ikke kaste.

- Bananskall er søppel, sier Ingrid Andrea. – Og appelsinskall! sier Lina. – Og epleskall! sier Sofie. Da ler David, for han spiser nemlig epleskall. Det gjør Lina også, hvis det er rent. – Forresten så spiser jeg epleskall sjøl om det er skittent også, for det smaker ingen forskjell, føyer hun til. Hva mer er søppel, spør jeg, og ser spent utover bordet hvor barna på Kvamstykket Barnehage sitter oppvaget. – Kiwiskall! sier Ingrid Andrea. – Vi hiver det i matsøpla, sier ungene i kor, og etter at David har opplyst journalisten om at han har vært i avisa før, blir det dørgende stille. Før Lina utbryter: - Hår er søppel! Eller ... nei... Lina blir litt usikker og har lyst til å trekke det tilbake. Men så blir vi enige om at hår kan være søppel, f. eks når det ligger i hauger på gulvet hos frisøren. – Vi kan kaste ei strømpebukse, sier Sofie, hvis ei strømpebukse har et hull i seg. – Å! En gutt i barnehagen har klipt et stort hull i strømpebuksa si med vilje! Og han har den på seg! sier Ingrid Andrea, til stor fryd rundt bordet. – Også kan man jo klippe sokker av strømpebukser, sier Lina fornuftig, og bringer samtalen inn på søppelsporet igjen. – Ja, hvis man har hull her nede, sier Sofie og peker på tåa, så kan man ha sokker utta på strømpebuksa! Så hullet ikke vises! Det mumles rundt bordet. David tror strømpebuksa er like varm sjøl om den har hull i. Ferdig med den saken. Over til søppel på gata. Ingen tvil om at det er søppel på gata, det har alle sett. – Men hvis noen samler ting i en haug, så betyr ikke det at de skal kaste søppel, kan David opplyse om. – De skal bare rydde, sier han og ser lur ut, for han kjenner noen som samler ting i haug, nemlig. – Ja, vi har alle tingan våres i gangen, vi nå, kan Ingrid Andrea fortelle, og nikker bekreftende når vi spør om det kanskje er våropprydning. Ingrid Andrea har mer på hjertet. Det viser seg nemlig at moren har kastet det peneste kosedyret hennes. Sjokk og vantro rundt bordet, unntatt fra David: Asj, du kan jo bare hente opp kosedyret fra søpla igjen! – Nei, svarer Ingrid Andrea med dyster mine, nå har søppelbilen tatt det! David

skisserer raskt hvordan Ingrid Andrea kan hevne seg på moren sin for den uautoriserte kastingen av kosedyr. Det blir en lang diskusjon rundt bordet om moralen i det å hevne seg, og jentene forkaster snart hevntanken. De vil heller vite hvordan dette stakkars kosedyret så ut. – Det var en tøykanin, sier Ingrid Andrea. – Og den var ikke utslitt, den var helt fin, betror hun, fortsatt med dyster mine. – Neste gang må du rope helt inntil øret på moren din at hun ikke skal kaste kosedyret ditt! sier Sofie forferdet. David tar rollen som djevelens advokat, og foreslår at tøykaninen ble kastet fordi Ingrid Andrea hadde mange, mange kosedyr og at det ikke var plass til den. Dette benektes av Ingrid Andrea. – Eller kanskje dåkker skulle flytte, for da kaster man ting, spør David. – Nei, det skal vi ikke, sier Ingrid Andrea tvert. – Når vi flytter, pleier jeg å ta med meg alle tingene mine, sier Lina. Ingen av barna rundt bordet kan se for seg at de noen gang skulle finne på å kaste et kosedyr. Lina Lu mener bestemt at hun skal ha alle figurene hun samler på når hun blir stor også. Dessuten kaster de voksne tyggispapir. – Men jeg samler på tyggispapir, jeg, sier Sofie og ser lur ut. Det gjør Lina og Ingrid Andrea også. Alle tre har gjemt det godt unna de voksne, for gudene skal vite hva som da kan skje med tyggispapiret. – Æ vet hvorfor dem samler på tyggispapir, sier David og ler. – Det er fordi at det lukte så deilig! Ikke rart skatten må gjemmes på hemmelig sted.